24/06/2022

«Ο Άγιος Ευγένιος της Ρωμανίας και η Ρωμανία του Αγίου Ευγενίου»

/ Γνώμες

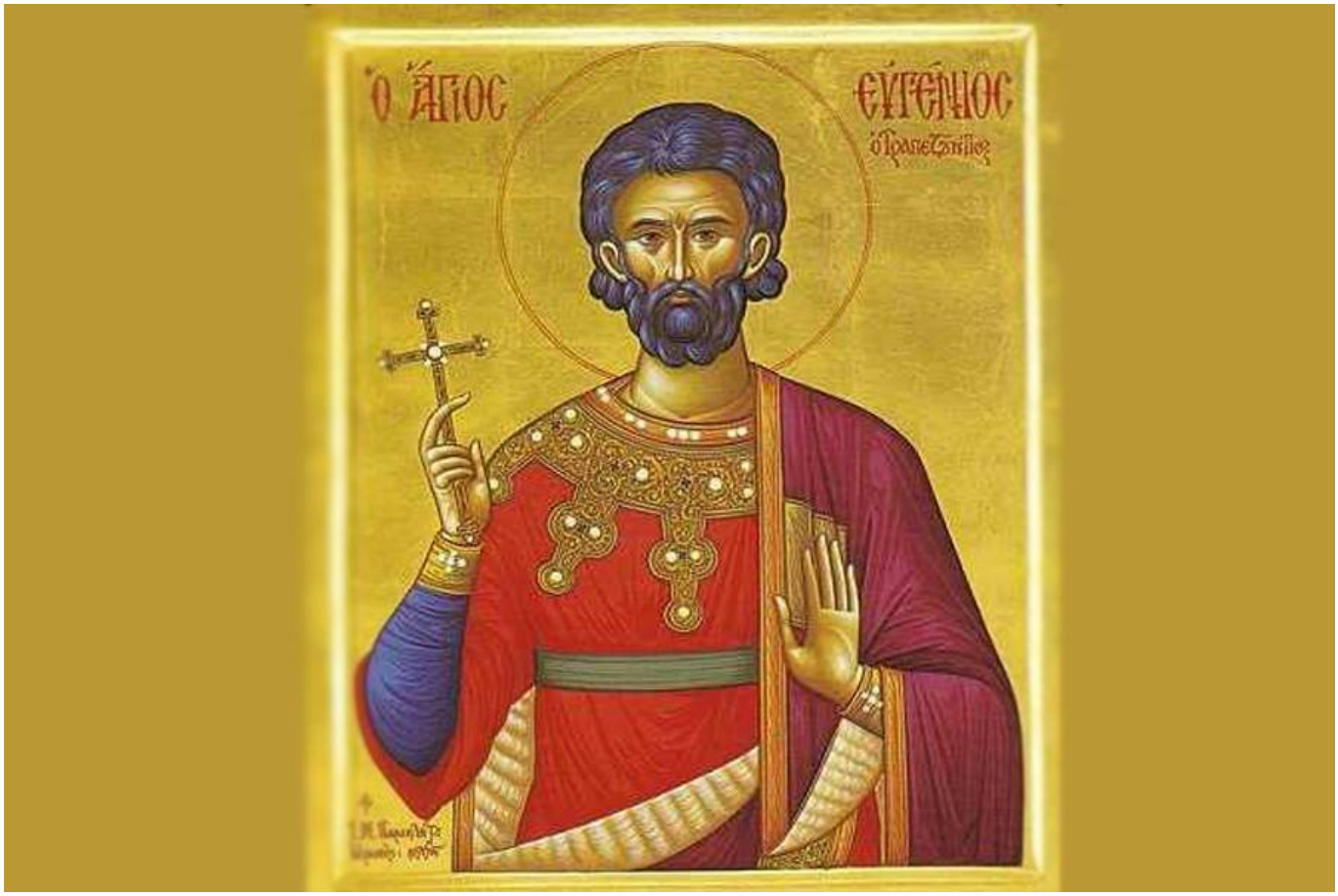

- Του Θεοφάνη Μαλκίδη

Στον Άγιο Ευγένιο στην Τραπεζούντα, ως πολιούχο της, αλλά και σε ολόκληρο τον Πόντο, αποδίδονταν τιμές δύο φορές κάθε έτος. Η πρώτη ήταν η 21η Ιανουαρίου, η ημέρα δηλαδή που μαρτύρησε, μαζί με τους συναθλητές του Ουαλλεριανό, Κάνδιδο και Ακύλα. Η δεύτερη ήταν στις 24 Ιουνίου, όταν ετιμάτο η ημέρα γέννησής του, όταν συγκεντρωνόταν στην πρωτεύουσα του Πόντου Έλληνες και Ελληνίδες αλλά και πολλοί άλλοι λαοί από όλη την περιοχή. Ο ελληνικός πολιτισμός, η Ορθοδοξία, ο Πόντος, η Ρωμανία της φιλοκαλίας, πανηγύριζε τον Άγιο Ευγένιο.

Ο πολιτισμός, όμως, και η Ορθοδοξία συνάντησαν τη βαρβαρότητα και η φιλοκαλία την καταστροφή, η ζωή την ιδεολογία του θανάτου και ο Άγιος Ευγένιος έμεινε μόνος του στην Τραπεζούντα της Ρωμανίας…
Αυτά μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1990, όταν ο Άγιος Ευγένιος ξαναέγινε σύμβολο στον τόπο που κατέφυγαν πολλοί διασωθέντες της βαρβαρότητας και ειδικότερα στη Θράκη και τη νέα πόλη, τη Ρωμανία.

Στην εορτή του Αγίου Ευγενίου, το καλοκαίρι του 1995 βρεθήκαμε σε μία ιστορική στιγμή, όταν στην αρχαία Μαρώνεια θεμελιώθηκε η εκκλησία του Αγίου Ευγενίου και ξεκίνησε η υλοποίηση της ιδέας του Μιχ. Χαραλαμπίδη για την οικοδόμηση της Ρωμανίας. Μετά ήρθε η σημαντική πρωτοβουλία, ιστορική μπορεί να χαρακτηριστεί, των 204 τότε μελών του Ελληνικού Κοινοβουλίου που υπέγραψαν την πρόταση νόμου για τη δημιουργία του οργανισμού για την υλοποίηση του εγχειρήματος, εγχείρημα όμως το οποίο υπονομεύτηκε από τους γνωστούς μηχανισμούς που οδήγησαν τον Ελληνισμό στην πνευματική και οικονομική χρεοκοπία.

Σήμερα με τη βοήθεια του Αγίου Ευγενίου βρισκόμαστε μπροστά σε μία σχεδόν ολοκληρωμένη εκκλησία, όχι όμως και σε μία πόλη -πρότυπο για την πατρίδα μας, η οποία έχει καταστραφεί από το μπετόν και τώρα ξανακαστρέφεται από την κρίση, τον πνευματικό μαρασμό και την πτώχευση. **Η ολοκλήρωση του ναού και η έναρξη εργασιών της Ρωμανίας θα πρέπει να είναι η υπόσχεσή μας στον άγιο Ευγένιο, στις ψυχές των ανθρώπων μας, που χάθηκαν στη Γενοκτονία, που χαίρονται, όμως, γιατί τους θυμόμαστε, στους Έλληνες και στις Ελληνίδες, που θέλουν να ξανανιώσουν την Ελληνικότητα, ως ευγενική έκφραση βίου και όχι ως ζούγκλα και βαρβαρότητα.**

Οι άνθρωποι που βρίσκονται στη Ρωμανία και τον Άγιο Ευγένιο και πολλοί άλλοι που έχουμε τη σκέψη τους μαζί μας, είναι αυτοί που συνεχίζουν τη ιστορική και διαρκή σχέση εκκλησίας και λαού, λαού και εκκλησίας. Αυτοί που αγωνίζονται για τη Ρωμανία και τον πολιούχο της Άγιο Ευγένιο, για να ξανακάνουν την Ελλάδα, Ελλάδα. Να παρακαλέσουμε τον Άγιο Ευγένιο, παραφράζοντας τα λόγια του ιερέα από το Σοχούμι, την αρχαία Διοσκούρια, όταν πρόσφυγας αντίκρυσε το 1919 τις ελληνικές ακτές- το αναφέρει ο Καζαντζάκης στο "ταξίδι τον Καύκασο": « **Άγιε Ευγένιε βοήθησέ μας να κάνουμε τις πέτρες και τα ξύλα, εκκλησιές και σχολειά**».

Image not found or type unknown